

POEZISË

Dashuria ime e parë dhe e fundit!
Poezia ime që më rroke fëmi,
Unë s'të zgjodha, që ti që m'përkunde,
Ke qenë ti që më bëre magji.

Të shikoja të hirshmen fytyrë,
Po një vel të mbulonte gjithnjë
Dhe tiparet e tua në pasqyrë
Unë i shihja, veç kaq e asgjë më.

Dhe me dorën time të paduruar
Gjithnjë desha të të grisja atë vel
Porsi dhëndri afshit përvëlur
Pret që nusja atë gji t'ia çelë.

Po si gur bëhej vel i butë
Edhe etja më digjte si zjarr.
Kur do t'më çelësh bukurinë prej fluturë?
Do zhuritem kështu gjer në varr?

Pres me ankth që koha të rëndë,
Pres një çast, veç një çast dhe më
asgjë

Kur ai vel i lehtë e aq i rëndë
Do të ngrihet e s'do t'ulet më.

ALLA POESIA

O mio primo e mio ultimo amore!
Mia poesia che, bimba, mi abbracciasti.
Non ti scelsi, a cullarmi tu fosti,
Fosti tu a farmi un incantesimo.

Ti vedevo l'incantevole viso,
Ma un velo ti copriva sempre,
I lineamenti tuoi intravedevo,
Solo questo e niente di più.

E colla mia mano impaziente
Ti volevo strappare quel velo.
Come uno sposo tutto ardente
La sua sposa attende che apra
il seno.

Ma il morbido velo diveniva
Pietra e mi tormentava la sete.
Quando vedrò la tua bellezza di farfalla?
O arderò così fino alla tomba?

Solo aspetto che il tempo scorra,
Solo aspetto che venga un istante
Quando il velo leggero e pesante
Si alzerà e non si abbasserà più.